

слідом за якими йде розвиток і політичної системи в капіталістичних державах.

Не можна залишити без уваги, той факт, що передові дослідники в області інновацій розглядали їх вкрай вузько, стосовно виключно до сфери економіки і звертаючи увагу на науково-технічну сферу, або навіть грубіше — тільки в рамках сфери виробництва товарів і їх реалізації, спираючись лише на маркетинг, і повністю виключаючи сферу суспільного життя — політичні та соціальні процеси. Саме з огляду на це, вкрай важливо помітити, що інноваційний розвиток не може залишатися виключно досягненням техніки і економіки, а безпосереднім чином пов'язан з політичними процесами, які мають істотний вплив, як на розвиток суспільства, так і економіки в окремо взятих країнах або навіть блоках країн.

Список використаної літератури:

1. Мюллер В.К. Англо-русский словарь. М.: Москва, — 1995. — 2106 с.
2. Шумпетер Й. Теория экономического развития. — М.: Директмедиа Паблицинг, 2008. — 401 с.
3. Шумпетер Й. Теория экономического развития. 1911 г.[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://www.encyklopedia.narod.ru/bios/nauka/schumpeter/schumpeter.html>.

ЖУПАНОВА КРИСТИНА ГЕОРГИЕВНА

Национальный университет «Одесская юридическая академия»,
аспирант кафедры политических теорий

ОСНОВНЫЕ ПРОБЛЕМЫ КОНТРТЕРРОРИСТИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ ЕС

Серия недавних террористических атак, совершенных на территории ЕС, с новой силой привлекли внимание общественности к уязвимости открытой европейской демократии. Это оголило существующие проблемы в нынешней контртеррористической политике ЕС. До этого момента граждане ЕС не встречались с подобным родом террористических вызовов.

Все эти террористические атаки совершались с коротким интервалом, и более того они были совершены разными методами, что создало проблему для их своевременного выявления службами безопасности. Более того методы, которые использовались для совершения туристических актов показывают варьативность выбранных объектов, а также разных исполнителей (субъектов), включая боевиков, которые

вернулись в ЕС, рожденных и воспитанных на территории ЕС экстремистов-джихадистов, и одиноких исполнителей [1, с. 60]. Все нападения были совершены с использованием разного оружия и взрывчатки. Текущая тенденция показала, то что для террористических актов возможно использование, как оружия бытовых предметов, например, кухонных ножей или грузовика, что упрощает для террористов совершение нападений, а для служб безопасности усложняет предотвращение данных преступлений.

Другой проблемой борьбы с терроризмом является, то что в настоящее время очень много стран-участниц ЕС принимают участие в разработке и реализации контртеррористической политики ЕС [6, с. 28-29]. Это создает ситуации, когда одни и те же задачи реализуются несколькими участниками, или решение одного органа перекрывается решением другого, что есть не эффективно. Отсутствие выраженного лидера создает проблемы координации политики, это особенно важно, когда речь идет о контртеррористических стратегиях, которые могут быть разработаны различными ведомствами ЕС.

Также не полезно для контртеррористической политики ЕС отсутствие ясности в отношении термина «внутренняя безопасность». Этот факт создает предпосылки для злоупотребления государствами-членами ЕС своей национальной компетенцией. Что противоречит общей убежденности, в том, что характер угрозы терроризма имеет трансграничный характер, в следствии чего действия только одного государства не могут решить комплексную проблему угрозы терроризма.

Быстро меняющееся окружение и разработка асимметричной контртеррористической стратегии требуют такой структуры политики, которая позволяет законодателям одновременно отвечать сегодняшним вызовам, и в то же время подготовиться к эволюции, которая произойдет в обществе, чтобы быть готовыми к вызовам завтрашнего дня. Смотри с позиций будущего, обеспечение контртеррористических мер на всех уровнях, и проведение исследований их эффективности, есть ключевые элементы в которые может вкладываться ЕС [5, с. 82-84].

Структура политики ЕС в том виде, в каком она организована в настоящий момент, не включает регулярное централизованное обновление мониторинга угроз, с которыми сталкиваются ЕС и его государства-члены, а также то, как эти оценки влияют на различные местные политики. Также исследования долгосрочных разработок (в пределах 5-10 лет) не являются текущим политическим инструментом ЕС. В частности, Европол, как и разведка ЕС совершают оценки угроз, но делают это отдельно друг от друга, а не сообща. К тому же недостаток регулярности этих исследований не дает возможности оценить наличие постоянно меняющихся угроз и возможности донести их до широкой публики вовремя [2, с. 562-564].

Структура контртеррористической политики ЕС значительно выиграет если цели и основополагающие положения будут раскрыты более

широко. А на деле ЕС искусственно «расширило сеть» борьбы с терроризмом, все более криминализовав подготовительные действия в контексте новой Директивы ЕС о противодействии терроризму. Что считается неэффективным в кругу экспертов по данной проблематике [4, с. 85-86].

Контртеррористические меры могут иметь более высокую легитимность и общую эффективность, если правозащитные организации будут участвовать в процессе разработки политики, а не критиковать их после реализации. Из-за риска причинения вреда правам человека, участие дополнительного участника оправдано. Это может быть достигнуто, например, посредством предоставления мандата существующей правозащитной организации, либо создание новой независимой.

Одной из основных проблем является очевидное отсутствие доверия между службами внутри государств-членов и между самими государствами, что сопровождается сложными правовыми границами, которые препятствуют эффективному обмену информацией. В частности, поддержать государствами-членами призыва создать единый центр обмена информацией на основе взаимодействия между правоохранительными сообществами и разведывательными службами в рамках единого пространства, создаст эффективный механизм для ответа угрозам международного терроризма.

При учете всех выше перечисленных пробелов в существующей контртеррористической политике ЕС приведет к улучшению и более эффективному функционированию данной политики.

Список использованной литературы:

1. Антипенко В. Ф. Конфліктологія у міжнародній антитерористичній правотворчості / В. Ф. Антипенко, А. В. Антипенко. — Одеса: Фенікс, 2014. — 414 с.
2. Базаркина Д. Ю. Коммуникация с целевыми аудиториями в антитеррористических структурах России и ЕС: Попытка анализа // Страны БРИКС: стратегии развития и механизмы взаимодействия и сотрудничества в изменяющемся мире. Труды I Международной научно-практической конференции / отв. ред. Ю. С. Пивоваров. М.: ИНИОН РАН, 2016. — С. 562–564.
3. Василюшин О. В. Міжнародне співробітництво у сфері боротьби з тероризмом / О. В. Василюшин, Б. Д. Леонов // Державна політика у сфері протидії тероризму: збірник матеріалів Інтернет-конференції. — К., 2015. — С. 26–29.
4. Кучерук М. М. Протидія тероризму в рамках сучасного міжнародного права: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 “Міжнародне право” / М. М. Кучерук; Інститут законодавства Верховної ради України. — К., 2017. — 20 с.
5. Рижов І. Щодо потреби в актуалізації стратегії протидії тероризму / І. Рижов // Запобігання радикалізації і тероризму: міжнародний досвід і національний вимір: зб. мат-лів «круглого столу» / за ред. М. Г. Гуцало. — К.: НІСД, 2012. — С. 81–86.

6. Тарасов О. В. Проблема суб'єкта в міжнародному публічному праві: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.11 «Міжнародне право». — Харків, 2015. — 40 с.

ЄМЕЛЬЯНОВА ГАННА ІВАНІВНА

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова,
спеціаліст Центру лідерства

ПОТЕНЦІАЛ ПОЛІТИЧНОГО ЛІДЕРСТВА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

У виробленні ефективної молодіжної політики важливу роль відіграє з'ясування суті та змісту процесів життєвого самовизначення молоді людини. Можна виділити соціальне, політичне, професійне та економічне самовизначення молодих людей. Масштабні трансформації основ життя українського суспільства викликали динамічні й глибокі зміни соціальних характеристик нового покоління, обумовили появу значних і багатопланових молодіжних проблем, що поглиблюються і детермінують зниження молодіжного потенціалу.

Значну роль у політичному житті відіграє студентська молодь зі своїми інтересами, пріоритетами і цінностями. Сучасне українське суспільство переживає період глибоких реформ у всіх сферах буття, намагається встати на шлях цивілізованого розвитку, створити підвалини ринкової економіки, сформувати громадянське суспільство і правову державу. У реалізації названих завдань виняткова роль належить молоді, що обумовлено цілим рядом чинників [1, с. 7].

Проблема політичної участі в сучасних умовах перебуває під пильною увагою досить широкого кола дослідників. До причин, що обумовили особливий інтерес до даної проблеми варто віднести: переоцінку методологічних орієнтирів, що дозволила відійти від класового підходу й розглянути проблему більш широко, із залученням не тільки вітчизняних, але й закордонних джерел; становлення демократичних начал у суспільстві, виявлення політичних інтересів різних партій, соціальних груп; необхідність активізації населення й, зокрема молоді, у політичному житті України; криза довіри до владних структур і інших політичних інститутів; тенденції абсентеїзму, відчуження і нігілістичної поведінки [1, с. 8].

Щодо формування правильної мотивації у молоді щодо участі в політичному житті країни та визначення в себе лідерських якостей в Україні працюють різноманітні лідерські школи, відбуваються тренінги тощо.